



Arrest

nr. 84 646 van 12 juli 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 juli 2012 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 juli 2012 houdende de weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag en van het bevel om het grondgebied dat op de vordering tot heropsluiting van 4 juli 2012 vermeld staat, “*maar niet aan verzoeker lijkt betekend te zijn*”.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op het arrest van 12 juli 2012 met nummer 84 516, waarbij de debatten worden heropend en de terechtzitting wordt bepaald op 12 juli 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Pierre ROBERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 12 februari 2006 toe op Belgisch grondgebied en diende op 14 februari 2006 een asielaanvraag in.

1.2. Op 18 september 2006 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Na dringend beroep trof de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 26 april 2007 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Het annulatieberoep bij de Raad van State tegen deze beslissing werd verworpen bij arrest van 24 november 2010 (RvS 24 november 2010, nr. 209.125).

1.4. Verzoeker diende op 7 mei 2007 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van (oud) artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

1.5. Op 14 april 2008 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.6. Op 11 juli 2008 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de in punt 1.4 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

1.7. Op 23 juli 2008 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de in punt 1.5 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

1.8. Op 22 september 2008 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.9. Op 3 november 2008 diende verzoeker een tweede asielaanvraag in.

1.10. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 15 december 2008 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij arrest van 30 maart 2009 (RvV 30 maart 2009, nr. 25 404). Bij beschikking van 9 juni 2009 werd het cassatieberoep tegen dit arrest niet toelaatbaar verklaard (RvS 9 juni 2009, nr. 4 535 (c)).

1.10. Op 28 april 2009 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies). Het beroep tegen deze beslissing werd verworpen.

1.11. Op 1 maart 2011 trof de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot afgifte van een BIVR.

1.12. Op 17 november 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet (zie punt 1.5 en 1.7) ongegrond werd verklaard.

1.13. Op 4 april 2012 werd een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid die tegen deze beslissing werd ingesteld werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 83 510 van 22 juni 2012.

1.14. Op 11 juni 2006 werd een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

1.15. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij voorlopige maatregelen heeft gevraagd aan het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, maar dat de schorsing van de terugwijzing niet werd toegestaan.

1.16. Op 3 juli 2012 diende verzoeker een derde asielaanvraag in. Deze aanvraag resulteerde in een beslissing van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris houdende de weigering van de inoverwegingname van een asielaanvraag van 4 juli 2012. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt :

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15juli 1996 en 15september 2006;

Overwegende dat de persoon die verklaart te heten A. S.K. (...) geboren te Kaboel ,op(In) 24.11.1986

en van nationaliteit ie zijn Afghanistan

die een asielaanvraag heeft ingediend op 03/07/2012 (2)

Overwegende dat de betrokkene op 14 februari 2006 een eerste asielaanvraag indiende en er voor hem een beslissing tot weigering van verblijf werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken die op 27 april 2007 werd bevestigd door het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat de betrokkene op 3 november 2008 een tweede asielaanvraag indiende en zijn dossier op 4 november 2008 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 29 december 2008 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 3juli 2012 een derde asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat de betrokkene niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat hij asiel vraagt omdat hij nog enkele zaken wil voorleggen. Overwegende dat de betrokkene een aantal attesten toevoegt waarin gevraagd wordt om geen hindu en sikh uit te wijzen naar Afghanistan waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene dergelijke documenten reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag, dat ze een gesolliciteerd karakter hebben, dat ze geschreven kunnen zijn op aanvraag. Overwegende dat de betrokkene een aantal verzoeken van mensen toevoegt waarin deze vragen de betrokkene niet uit te wijzen waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene dergelijke verzoeken reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag, dat ze een gesolliciteerd karakter hebben, dat ze geschreven kunnen zijn op aanvraag, dat ze op geen enkele wijze de motieven van de betrokkene om zijn land van herkomst te verlaten, ondersteunen. Overwegende dat de betrokkene een brief van een oom toevoegt met de reden waarom de betrokkene zijn land van herkomst verlaten zou hebben, waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene een dergelijke brief reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag, dat het een volledig handgeschreven brief betreft, dat het document dan ook door eender wie, eender waar, eender wanneer geschreven kan zijn. Overwegende dat de betrokkene een arbeidsovereenkomst uit België naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat een dergelijk document op geen enkele wijze de motieven van de betrokkene om zijn land van herkomst te verlaten, ondersteunt, dat het de conclusies van de Belgische asielinstanties niet weerlegt. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat hij een dvd naar voren brengt, dat deze op geen enkele wijze de conclusies van de Belgische instanties weerlegt. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”

De beslissing werd diezelfde dag nog betekend, samen met een vordering tot heropsluiting.

2. Rechtspleging

Met het arrest nr. 84 516 van 12 juli 2012 werden de debatten heropend en werden de partijen opgeroepen om opnieuw te verschijnen ter zitting zodat hen de kans kon worden geboden standpunt in te nemen over het al dan niet bestaan van een bevel om het grondgebied te verlaten van 4 juli 2012. De verwerende partij legde tijdens de daaropvolgende zitting een synthesesnota neer. In de mate dat deze synthesesnota betrekking heeft op elementen die geen betrekking hebben op het al dan niet bestaan van een bevel om het grondgebied te verlaten en dus geen antwoord bieden op hetgeen in het tussenarrest werd gesteld, dient deze synthesesnota uit de debatten te worden geweerd, nu een dergelijk stuk niet is voorzien in de

procedureregeling voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Ook de verzoekende partij legde een stuk neer met betrekking tot elementen die niet kunnen worden gelieerd aan de reden tot heropening van de debatten. Aangezien het echter een Duitse gerechtelijke uitspraak betreft –die door de Raad, net als alle andere rechtspraak kan worden geconsulteerd om tot een beoordeling van de zaak te komen- en gelet op het feit dat de verwerende partij zich niet heeft verzet tegen de neerlegging van dit stuk, kan het in de debatten worden betrokken.

3. Beoordeling van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. Voorafgaandelijk

Tussen de partijen lijkt een betwisting te bestaan omtrent de vraag of de thans bestreden beslissing al dan niet vergezeld gaat van een bevel om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum.

De verzoekende partij verwijst in eerste instantie naar de vordering tot heropsluiting van 4 juli 2012 waarin wordt gesteld : *“heeft geen gevolg gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten op 04/07/2012 om 11.05u”*.

De verwerende partij doet dienaangaande gelden dat er geen sprake is van een bevel dat op 4 juli 2012 gegeven wordt, maar wel van een eerder bevel om het grondgebied te verlaten van 11 juni 2012. Zij verwijst naar artikel 27, eerste lid van de Vreemdelingenwet en concludeert dat de verzoekende partij geen middelen heeft gericht tegen het bevel van 11 juni 2012 en voor het overige verwijst naar een onbestaande beslissing waar zij een bevel van 4 juli 2012 aanvecht.

Hoewel de verwerende partij kan worden gevolgd waar zij stelt dat de vermelding van 4 juli 2012 om 11.05u betrekking heeft op het ogenblik waarop de verzoekende partij geweigerd heeft gevolg te geven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, kan niet worden voorbijgegaan aan het standpunt van de verzoekende partij, die stelt dat het afleveren van een bijlage 13quater, zoals *in casu*, steeds gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten. Zij verwijst daarbij naar artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Deze bepaling luidt als volgt :

“Wanneer de Minister, of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 51/8, eerste lid, van de wet, beslist de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen, weigert hij de vreemdeling de binnenkomst in het Rijk of geeft hij hem het bevel om het grondgebied te verlaten. De beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde worden door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quater betekend.”

Uit deze bepaling kan geen discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij worden afgeleid om al dan niet over te gaan tot het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten. Daarbij komt nog dat niettegenstaande de thans genomen beslissing geen dergelijke vermelding bevat, het model van de bijlage 13quater zoals dat moet worden gebruikt door het bestuur wel degelijk het afleveren van een bevel (of een teruggedrijving) voorziet. Het gegeven dat op de thans bestreden beslissing geen dergelijke vermelding staat kan niet anders dan worden beschouwd als een materiële vergissing, gezien de uitdrukkelijke bepaling van artikel 71/5 hiervoor geciteerd.

3.2. Over de voorwaarden van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de

aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.2.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Conform vaste rechtspraak van de Raad van State dient onder ernstige middelen te worden verstaan, middelen die op het eerste gezicht gelet op de omstandigheden van de zaak ontvankelijk en gegrond kunnen zijn en bijgevolg een vernietiging van de bestreden beslissing laten voorvoelen.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

3.2.2.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.2.2.2.1. In een derde onderdeel van het tweede middel wordt de schending aangevoerd van artikel 3 van het EVRM

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat

verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van

de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

De verzoekende partij zet de vermeende schending van artikel 3 van het EVRM als volgt uiteen:

“Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”.

De nationaliteit van verzoeker is gestaafd en wordt door tegenpartij niet in twijfel getrokken.

Verzoeker meent dat een terugkeer naar Afghanistan een schending van artikel 3 EVRM met zich zou meebrengen.

In juli 2011 heeft het UNHCR aanbevelingen aan de Belgische asielinstanties gericht voor de behandeling van de asielaanvragen van Sikh- en Hindoe minderheden uit Afghanistan (stuk 8).

In het bijzonder verwijst verzoeker naar de volgende uittreksels uit die aanbevelingen:

• UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the international Protection Needs of Asylum Seekers from Afghanistan, 17 December 2010, <http://www.unhcr.org/refworld/pdfi.d/4d0b55c92.pdf> pp. 19-20:

« UNHCR considers that [members of minority religious groups may be at risk on the ground of religion, depending on the individual circumstances of the case. [According to some reports, members of the Hindu and Sikh communities continue to face societal discrimination, harassment and, in some cases, violence at the hands of members of other religious groups. Sikh and Hindu communities also experience problems with land confiscation by local authorities and commanders, as well as obtaining land for cremation. »

• United Kingdom: Home Office, Operational Guidance Note: Afghanistan, March 2011, v8, <http://www.unhcr.org/refworld/pdfid/4d8b3a232.pdf>, pp. 9—10:

«3.9 Hindus and Sikhs

3.9.1 Hindus and Sikhs may claim that they face societal discrimination and harassment and that they cannot rely on the protection of the Afghan state authorities.

3.9.2 Treatment Reliable data on religious demography is not available, but there are an estimated

2,2 00 Sikhs and Hindus remaining in Afghanistan.

3.9.3 There are conflicting reports whether the situation of Afghanistan's small communities of Hindus and Sikhs has improved since the fall of the Taliban. Afghanistan's new constitution promises greater freedom. Hindus and Sikhs are allowed to practice their faith publicly, including at a Sikh temple, the Guru Dwara in Karte Parwan, Kabul. Sikhs are also represented in the Afghan parliament, with Awtar Singh the only non-Muslim member. Sikhs and Hindus have recourse to dispute resolution mechanisms such as the Special Land and Property Court, but reportedly in practice feel unprotected. They are also effectively barred from most government jobs.

3.9.4 Societal hostility and harassment continue. Hindus suffer less from this than Sikhs as they are less visible. However, even Sikhs are generally 'tolerated', with some owning successful businesses, while Hindus report harassment by neighbours. Harassment is not systematic, but the government seems unable to do very much about it. Some Sikh and Hindu children are unable to attend government schools due to harassment from other students. The government has reportedly taken

limited steps to address this, but not, for example, to the extent of acceding to requests from the Hindu community in Kandahar for a separate school for Sikh and Hindu children.

3

3.9.6 Conclusion Sikhs or Hindus are not generally at real risk of persecution at the hands of the Afghan authorities solely because they are Sikhs or Hindus. Nor, generally, is societal harassment and discrimination against Sikhs and Hindus at such a level that it would constitute persecution. However, each case must be considered on its merits.

3.9.7 If a Sikh or Hindu man or married woman does establish that they would on return face a localised risk amounting to persecution it should generally be possible for them to avoid such treatment by internal relocation, for example to Kabul where there are well and close knit Sikh and Hindu communities. Each case must be considered on its merits but where internal relocation would avoid persecution and would be reasonable, a grant of asylum will not be appropriate.

3.9.8 Single Sikh and Hindu women and female heads of household without a male support network cannot reasonably relocate within Afghanistan. Therefore, if they would face ill which

amounts. to persecution t key should be granted asylum unless there are dear case specific reasons not to do so.

United States Department of State, 2010 Report on International Religious Freedom - Afghanistan, 17 November 2010, <http://www.unEcr.org/refwor1.d/docid/4cf2d0bb64.html>:

« The country's population is almost entirely Muslim. Non-Muslim minority groups, particularly Christian, Hindu, and Sikh groups, were targets of discrimination and persecution. L. . .1

Non-Muslim minorities such as Sikhs, Hindus, and Christians continued to face social discrimination and harassment and, in some cases, violence. This treatment was not systematic, but the government did nothing to improve conditions during the reporting period. [The Hindu population, which is less distinguishable than the Sikh population (whose men wear a distinctive headdress), faced less harassment, although both groups reported being harassed by neighbors in their communities. The Sikh and Hindu communities, although allowed to practice their religion publicly, reportedly continued to face discrimination, including intimidation, causing 30 families to leave the country during the reporting period. Although Hindus and Sikhs had recourse to dispute resolution mechanisms such as the Special Land and Property Court, in practice the communities felt unprotected.

Many in the Sikh and Hindu communities did not send their children to public school because of reported abuse and harassment by other students. In previous years Hindus and Sikhs sent their children to private Hindu and Sikh schools, but those schools have closed since the community's deteriorating economic circumstances have made private schooling unaffordable for most families.

There is one school for Sikh children in Ghazni; one in Helmand; and, since March 2010 one in Kabul that only teaches Dari and Pashto. The Sikh community requested a school in Nangarhar; the government provided one during the reporting period. A few Sikh children attended private international schools. L. . .1 No Hindu children attended school in Kabul during the reporting period. The government took limited steps to protect and reintegrate these children into the classroom environments, »

• The Netherlands, Ministerie van Buitenlandse Zaken, Directie Consulaire Zaken en Migratiebeleid - Afdeling Asiel, Hervestiging en Terugkeer, Algemeen ambtsbericht Afghanistan, Juli 2(310, <http://www.rijksoverheid.nl/ministeries/bz/documenten/publicaties/ambtsberichten/2010/07/21/afghanistan-2010-07-21.html>, pp. 57—58 and p. 85: [translation]

Non-inc Hindus, Sikhs and Christians in Afghanistan may in practice face discrimination.

The Hindu and Sikh communities, like other minorities in Afghanistan, suffer discrimination. They are victims of various forms of harassment in public places. There were reports of Hindus who were ill-treated by neighbours. Central and local authorities would discriminate Hindus and Sikhs in some cases in the allocation of land and work. It also happened that Hindu and Sikh youth were prevented from enrolling in school or that they dropped out of school because teachers and students harassed or ill-treated them. The government did nothing to protect this group of students within the school.

Hindus and Sikhs, who have returned from India, have indicated that they were unable to get back their land that had been confiscated by others. Often they don't dare to take legal action for fear of reprisals from the local commanders who occupy their land.

Het feit dat die gemeenschap bijna verdwenen is en tot op heden gediscrimineerd en vervolgd wordt, eist een brede toepassing van de internationale bescherming.

Volgens de heer Serge Bodart:

Le seul fait d'appartenir à une religion minoritaire ou discriminée ne suffit, en principe, pas à fonder une demande. (...) Toutefois, le fait d'appartenir à une minorité religieuse discriminée contribue à rendre plausible le risque de passage à des actes de persécutions. a ainsi été jugé, à titre d'exemple, que si l'appartenance à la communauté ahmadi au Pakistan n'est pas, en soi, une condition suffisante pour prétendre au statut de réfugié, le caractère préoccupant de la situation de cette minorité justifie une large application du bénéfice du doute. Le même type de raisonnement a parfois été suivi pour les membres de minorités chrétiennes en Turquie. » (Serge Bodart, « La protection internationale des réfugiés en Belgique », Bruylant 2008, p. 200-201; CPRR 95- 275/F383 07/12/1995, 04-0506/F2566 04/04/2007).

Verzoeker heeft net als de duizenden uit Afghanistan gevluchte Hindoes geen band meer met dit land.

Het feit dat hij geen enkele familie meer in Afghanistan heeft wordt onderstreept door de verschillende getuigenissen die hij ter gelegenheid van zijn derde asielaanvraag neerlegde. Dit element, gekoppeld aan het gebrek aan kennis van het Dari en het Pashtou, en aan de recente ontwikkelingen met betrekking tot de Hindoe-gemeenschap laten toe te besluiten dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan artikel 3 EVRM zou schenden”.

Uit de door de verzoekende partij aangehaalde en bij het verzoekschrift gevoegde passages uit de aanbevelingen van het UNHCR, *"Afghan Hindus and Sikhs: Their situation and recommendations for het assessment of claims"*, waarin verschillende bronnen worden geciteerd, blijkt in essentie dat religieuze minderheden gevaar kunnen lopen omwille van hun religie maar dat dit afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de betrokkene, dat zij het slachtoffer kunnen worden van discriminatie, maatschappelijke vijandigheid en intimidaties, maar dat dit niet systematisch het geval is, dat Hindoes in het algemeen minder met deze problematiek te kampen hebben dan Sikhs omdat zij geen uiterlijke kenmerken vertonen van hun religie en dat de nieuwe Afghaanse grondwet meer religieuze vrijheid vooropstelt en Sikhs en Hindoes hun geloof publiekelijk mogen belijden. Niettegenstaande niet kan worden ontkend dat leden van een religieuze minderheid problemen kunnen ondervinden, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat deze zouden kunnen worden beschouwd als foltering, onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM. Dit klemmt des te meer nu uit het document van het UNHCR ook blijkt dat erin wordt verwezen naar de conclusie dat Sikhs of Hindoes, zoals de verzoekende partij, in het algemeen geen risico lopen om te worden vervolgd om de enkele reden dat zij behoren tot een religieuze minderheid en dat in het algemeen de intimidaties en discriminatie tegenover hen niet van die aard zijn dat ze kunnen worden beschouwd als vervolging. Wél wordt steeds benadrukt dat elke zaak moet worden beoordeeld in het licht van de specifieke kenmerken ervan. Het komt dus aan de verzoekende partij toe om *in concreto* aannemelijk te maken dat zij als Hindoe het risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Nu het door de verzoekende partij bijgebrachte stuk zelf verwijst naar rapporten die nuanceringen en de in concreto-beoordelingen vooropstellen, kan zij zich er niet mee vergenoegen om louter naar deze rapporten te verwijzen. De verwijzing naar rechtsleer in het verzoekschrift doet daaraan geen afbreuk.

De verzoekende partij legt ter zitting de nadruk op het door hem bijgebrachte internetartikel van de krant the Guardian, dat betrekking heeft op een Sikh die net na zijn repatriëring in Afghanistan bijna twee jaar geleden in het vizier kwam van de autoriteiten omwille van zijn uiterlijk, en onder beschuldiging van het frauduleus toeëigenen van de Afghaanse nationaliteit in detentie werd geplaatst, daar werd lastiggevallen en werd gedwongen om zich te bekeren tot de islam. De verzoekende partij toont echter niet aan dat het waarschijnlijk is dat hem hetzelfde lot te wachten staat. Reeds eerder werd gesteld dat Hindoes minder te leiden hebben onder de hiervoor geschetste problemen van discriminatie en intimidatie dan Sikhs omwille van hun onopvallende uiterlijk, en dat in dit artikel precies wordt gesteld dat het ging over een Sikh die omwille van zijn uiterlijk werd opgemerkt door de autoriteiten. Bovendien wordt in het artikel zelf gesteld dat deze zaak uitzonderlijk is. In het licht van hetgeen eerder reeds werd geoordeeld, met name dat uit de rapporten telkens weer blijkt dat een individueel onderzoek van elementen van het dossier van de betrokkene noodzakelijk is, lijkt de verzoekende partij niet aan te tonen dat zij, als Hindoe in Afghanistan hetzelfde uitzonderlijke lot zou kunnen ondergaan als de Sikh die twee jaar geleden werd geïdoleerd door de autoriteiten. Het feit dat de verzoekende partij stelt dat hij geen Dari of Pashtou spreekt en dit hem ook in de belangstelling van de autoriteiten zou brengen, is niet meer dan een blote bewering die op het eerste gezicht niet lijkt te volstaan om een schending van artikel 3 van het EVRM in haren hoofde aan te tonen.

In zoverre de verzoekende partij doet gelden dat zij geen band meer heeft met Afghanistan, aldaar geen familie meer heeft wat wordt onderstreept door de verschillende getuigenissen die zij naar aanleiding van haar derde asielaanvraag neerlegde, dat zij geen Dari of Pashtou spreekt, moet worden gewezen op wat volgt :

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) oordeelde in de zaak Hussein tegen Zweden (Application no. 10611/09) van 13 oktober 2011 dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief veilig te bereiken moet zijn, toegankelijk moet zijn en de persoon er zich moet kunnen vestigen (overweging 97-98). In het geval Hussein tegen Zweden werd vastgesteld dat verzoeker afkomstig was van Gazni maar dat het mogelijk en niet onredelijk was dat hij zich elders in Afghanistan zou vestigen, bij voorbeeld in Kabul of Mazar-e Sharif, vestigingsalternatief waar verzoeker niet mee akkoord ging omdat hij geen familie of netwerk had in Afghanistan om hem te beschermen (overweging 95). Het Hof wijst erop dat klaarblijkelijk een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat zij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te

beschermen (overweging 98). Het Hof baseert zich hierbij onder andere op de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan van 17 december 2010 –een stuk waarnaar de verzoekende partij overigens ook fragmentarisch verwijst- waaruit blijkt dat UNHCR een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen aanvaardbaar acht indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt eveneens dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap gelet op de instorting van de traditionele sociale relaties door de jaren van oorlog, de vluchtelingenstroom en de groeiende interne migratie naar stedelijke gebieden. UNHCR, zo wordt gesteld, wijst er wel op dat elk geval individueel beoordeeld dient te worden.

De verzoekende partij, een alleenstaande man, maakt niet aannemelijk dat het feit dat hij geen familie meer zou hebben in Afghanistan op zich een schending van artikel 3 van het EVRM uitmaakt. Daarbij kan overigens nog in overweging genomen worden dat in de stukken waaruit zij citeert wordt gesteld dat in Kaboel er gevestigde en hechte Hindoegemeenschappen bestaan, zodat het niet onaannemelijk lijkt dat de verzoekende partij door de leden van deze gemeenschap zou worden opgevangen en de bewering dat hij geen Dari of Pashtou zou spreken doch enkel de taal van de Hindoegemeenschap zelf meester is, geen afbreuk doet aan het voorgaande.

Een schending van artikel 3 van het EVRM is niet aangetoond. Een verwijzing naar de Duitse gerechtelijke uitspraak van het Verwaltungsgericht Giessen omdat ze niet van aard is de recente informatie die de verzoekende partij zelf bijbrengt, en die wordt betrokken uit objectieve bronnen, in een ander daglicht te stellen.

3.2.2.2.2. In een vierde onderdeel wordt de schending aangevoerd van de artikelen 9 en 13 van het EVRM. De uiteenzetting luidt als volgt :

“Vierde onderdeel

De verwijzing naar de toestand van de A in Pakistan is relevant omwille van de recente besluiten van advocaat generaal Bot voor het Europees Hof van Justitie in de zaken C 71./it en C-99/11:

“107. Gelet op een en ander geef ik het Hof in overweging de door het Bundesverwaltungsgericht gestelde vragen te beantwoorden als volgt:

„i) Artikel 9, lid 1, sub a, van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszinds internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, moet aldus worden i dat een ernstige aantasting van de godsdienstvrijheid, ongeacht om welk aspect ervan het gaat, een ‚daad van vervolging’ kan vormen wanneer de asielzoeker, wegens de uitoefening van die vrijheid of wegens het overtreden van beperkingen die in zijn land van herkomst aan die vrijheid zijn gesteld, een werkelijk gevaar loopt op terechtstelling, foltering, onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen, slavernij of dwangarbeid of willekeurige vervolging of gevangenzetting.

Overeenkomstig artikel 3 van richtlijn 2004/83 blijven de lidstaten vrij om gunstiger normen vast te stellen of te handhaven, althans voor zover die met deze richtlijn verenigbaar zijn.

2) Artikel 2, sub c, van richtlijn 2004/83 moet aldus worden uitgelegd dat er een gegronde vrees voor vervolging bestaat wanneer de asielzoeker voornemens is bij zijn terugkeer in zijn land van herkomst, voort te gaan met de godsdienstige activiteiten die hem blootstellen aan een gevaar voor vervolging. In die context en ter verzekering van de eerbiediging van de in het Handvest neergelegde grondrechten kan de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste autoriteit niet redelijkerwijs van die asielzoeker verwachten dat hij afziet van die activiteiten en met name van het belijden van zijn geloof”

Daaruit blijkt dat de godsdienstvrijheid van verzoeker, zoals beschermd door artikel 9 van het EVRM en artikel 10 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie door de bestreden beslissingen geschonden worden.

Verzoeker loopt immers omwille van zijn godsdienst gevaar op terechtstelling, foltering, onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen, slavernij of dwangarbeid of willekeurige vervolging of gevangenzetting en zou onmogelijk voort kunnen gaan met de uitoefening van zijn godsdienst zonder zich aan zulke gevaren bloot te stellen.

Anderzijds maakte de mogelijke schending van die artikelen niet het voorwerp uit van een ernstig onderzoek in de zin van artikel 13 van het EVRM.”

Daargelaten de vraag of artikel 9 van het EVRM dienstig kan worden opgeworpen in het geval de verzoekende partij wordt gerepatriëerd naar een land die geen partij is bij dat verdrag en zij ten aanzien van dit land de schending van deze bepaling, kan de verzoekende partij er zich niet mee vergenoegen louter te verwijzen naar de situatie van de Ahmadi in Pakistan, nu uiteraard moet worden aangetoond dat er in het land van herkomst geen godsdienstvrijheid is. Andermaal dient te worden gesteld dat uit de objectieve informatie die door de verzoekende partij zelf wordt bijgebracht blijkt dat de nieuwe Afghaanse grondwet meer religieuze vrijheid vooropstelt en Sikhs en Hindoes hun geloof publiekelijk mogen belijden. Een schending van artikel 9 van het EVRM (en artikel 10 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie) is derhalve niet aannemelijk gemaakt.

In de mate ten slotte dat de verzoekende partij de schending van artikel 13 van het EVRM aanvoert *“omdat de schending van die artikelen niet het voorwerp uitmaakt van een ernstig onderzoek”*, dient erop te worden gewezen dat artikel 13 van het EVRM bepaalt :

“Eén ieder wiens rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie.”

Nu uit de bespreking van de artikelen 3 en 9 van het EVRM is gebleken dat niet is aangetoond dat deze bepalingen geschonden zijn, kan artikel 13 niet dienstig worden ingeroepen. Overigens blijkt uit dit arrest dat de verzoekende partij de mogelijkheid heeft gehad om een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen en de verwerende partij niet is overgegaan tot de gedwongen verwijdering van de verzoekende partij tot op het ogenblik dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitspraak heeft gedaan over de vordering. Dat artikel 13 van het EVRM zou zijn geschonden lijkt dan ook niet aangetoond.

Het vierde middelonderdeel is niet ernstig.

In de huidige stand van het geding worden de overige in het verzoekschrift ontwikkelde schendingen niet onderzocht, daar, zoals hierna zal blijken, niet voldaan is aan de cumulatieve vereiste van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

3.3. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.3.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de

vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

3.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

De verzoekende partij betoogt wat volgt :

“De tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing brengt voor verzoeker het risico met zich mee dat hij aan foltering en onmenselijke behandeling blootgesteld zou worden.

Hij zou ook zijn godsdienst niet op vrije wijze kunnen uitoefenen, wat een apart, moeilijk te herstellen ernstig nadeel vormt.

De ernst van de middelen, en meer bepaald van het middel genomen uit de schending van het EVRM brengt met zich mee dat er automatisch sprake is van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

Het loskoppelen van de ernst van het middel en van het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zou immers met zich meebrengen dat er toestanden zouden kunnen ontstaan waar, ondanks de schending van een artikel van het EVRM, de verwezenlijking van het risico van schending van die bepaling niet verhinderd zou kunnen worden. Dit zou artikel 13 van het EVRM schenden.”

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de uiteenzetting van het MTHEN koppelt aan de aangetoond geachte schending van de artikelen 3 en 9 van het EVRM. Uit de bespreking van deze grieven blijkt echter dat een schending ervan niet aannemelijk werd gemaakt en zij niet heeft aangetoond dat zij een aannemelijk risico loopt op foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of op een schending van haar godsdienstvrijheid. Andere elementen dan deze werden niet aangevoerd, zodat niet is voldaan aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

3.3.3. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat niet is voldaan aan de derde van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen, zonder dat uitspraak moet worden gedaan over de exceptie die door de verwerende partij werd opgeworpen met betrekking tot de ontvankelijkheid van de vordering.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juli tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter,

mevr. M. RYCKASEYS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. RYCKASEYS

A. WIJNANTS